

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Sýkorové a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Aleny Bílkové ve věci

žalobkyně: **AML - automobilové mycí linky, spol. s r.o.**, IČO 43000495
sídlem Na Radosti 399, 155 21 Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Štěpánem Kratěnou, Ph.D.
sídlem Lazarská 1719/5, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo vnitra**, IČO 00007064
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7
zastoupená advokátem Mgr. Ervínem Pekařem
sídlem U Prašné brány 1078/1, 110 00 Praha 1

pro zaplacení 1 634 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. října 2021, č. j. 8C 400/2020-62,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Schmidtová

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu na zaplacení částky 1 634 000 Kč, s úrokem z prodlení za období od 30. 6. 2020 do zaplacení (výrok I.), a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 30 320 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).
2. Takto soud prvního stupně rozhodl o žalobě, kterou žalobkyně uplatnila nárok na náhradu škody podle ustanovení § 36 odst. 1 krizového zákona s tím, že jí škoda byla způsobena opatřením vydaným nařízením vlády zakazujícím prodej služeb. Opatření obecně ve svém souhrnu platila od 13. 3. 2020 do 10. 5. 2020 na základě nouzového stavu vyhlášeného dne 12. 3. 2020 usnesením vlády České republiky. Tímto faktem došlo k zásadnímu zásahu do majetkové sféry žalobkyně, ke vzniku škody, a to jak skutečné škody, tak ušlého zisku. Počet automobilů, k jejichž umytí v inkriminovaném období (13 dnů) v důsledku aktů nedošlo, činí 22 204. V rozhodném období, kdy vydané akty zabránily žalobkyni realizovat umytí tohoto počtu automobilů, ušlý zisk činí 784 000 Kč, z této celkové výše ušlého zisku připadá částka 603 000 Kč na období od 14. 3. 2020 do 23. 3. 2020, kdy žalobkyni bylo v provozu bráněno usnesením vlády České republiky na základě krizového zákona, a částka 181 000 Kč na období od 24. 3. 2020 do 26. 3. 2020, kdy žalobkyni bylo v provozu bráněno mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky. Přestože žalobkyně v průběhu inkriminovaného období nemohla provozovat mycí linky automobilů, byla nucena nést i v tomto období související fixní náklady, které v příčinné souvislosti s vydanými akty činí celkem 1 340 000 Kč. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby, neboť v případě vydání krizových opatření nelze uvažovat o náhradě škody podle § 36 krizového zákona. Škoda je důsledkem neunesení podnikatelského rizika žalobkyně, případně nedostatečnou prevencí vzniku škody. Vyhlášení nouzového stavu je ad hoc rozhodnutím a týká se individuálního případu mimořádné situace a neobsahuje žádné opakovatelné pravidlo. Samotné rozhodnutí vlády o vyhlášení nouzového stavu nemá právně normativní obsah, v důsledku čehož neplní funkci právního předpisu. Pravomocným usnesením ze dne 26. 8. 2021 soud prvního stupně vyloučil řízení v části 490 000 Kč k samostatnému rozhodnutí.
3. Soud prvního stupně provedl důkazy listinami, které označil v odůvodnění rozsudku a na základě jejich hodnocení dospěl ke zjištěním, která popsal v napadeném rozsudku, přitom vyložil, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, které skutečnosti má prokázány a které nikoli a o které skutečnosti opřel svá skutková zjištění. Skutkový stav právně posoudil podle ustanovení, která citoval v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku. Odvolací soud na toto odůvodnění odkazuje a na tomto místě stručně skutkové a právní závěry soudu prvního stupně shrnuje.
4. Předně se soud prvního stupně zabýval povahou opatření vydaných vládou a při posuzování usnesení vlády o vyhlášení nouzového stavu vycházel z rozhodnutí Ústavní soudu značky Pl. ÚS 8/20. Ztotožnil se s právní argumentací žalované v tom, že citované ustanovení krizového zákona (zák. č. 240/2000 Sb.) nezakládá odpovědnost státu za škodu vzniklou (samotným) přijetím předmětných krizových opatření, neboť ty samy mají právní povahu obecně závazného právního aktu (právního předpisu), jsou pramenem obecné právní regulace, dopadající na neurčitý a individuálně neurčený okruh osob, jimž stanoví právní povinnosti. Stát v obecné rovině nese právní odpovědnost za normotvorbu, za obsah právních předpisů, za újmu vzniklou osobám tím, že plní právní povinnosti založené právním předpisem; taková odpovědnost státu není zakotvena žádným právním předpisem a nebyla dosud dovozena ani soudní judikaturou vyšších soudů. V intenci ustanovení § 36 krizového zákona stát odpovídá (toliko) za škodu způsobenou jeho činností při provádění konkrétních krizových opatření, která mají individuální povahu a jsou zaměřena vůči konkrétním právnickým a fyzickým osobám. Smyslem zákona je odškodňovat pouze výjimečné případy škod vzniklých přímo při činnosti (provádění) složek státu

provádějících krizová opatření, při uložení poskytnutí věcných prostředků nebo při cvičeních realizovaných podle krizového zákona. Jde tedy o odpovědnost státu za konkrétní činnost vůči konkrétní osobě. Je třeba rozlišovat mezi individuálním opatřením coby zásahem do individuálních práv a majetkové sféry jednotlivce ve prospěch celku při řešení krizové situace, jež zasluhuje odškodnění, a plošným omezením určitých práv a svobod neurčitěmu okruhu osob přijatým obecně závazným právním předpisem při řešení krizového stavu. Soud prvního stupně tak dovodil, že nárok žalobkyně na náhradu škoda podle ustanovení § 36 odst. 1 krizového zákona není důvodný. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř.

5. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání, ve kterém vytýkala soudu prvního stupně, že neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností a rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci. V odvolání označila listiny, kterými nebyly provedeny jí navržené důkazy, rovněž nebyl proveden důkazní návrh výsledkem jednatele žalobkyně. Neprovedení označených důkazů znemožnilo soudu prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistit skutkový stav věci, prakticky se soud vyhnul tomu, aby uskutečnil dostatečné skutkové poznatky o povaze podnikatelské činnosti žalobkyně, o bližší povaze vzniklé majetkové újmy a o velmi omezeném prostoru, který žalobkyně měla k tomu, aby vzniku újmy předešla či jinak jí čelila, což vedlo v určitém rozsahu též k nesprávnému právnímu hodnocení. Služba myčky automobilů byla, vedle dalších třech vymezených služeb, u nichž byl předchozí zákaz stejně protismyslný (zámečnictví, servis strojů, provozování pohřebišť a souvisejících činností), jednou z činností, které byly s účinností ode dne 27. 3. 2020 dodatečně povoleny, a to zřejmě proto, že zákaz myček automobilů byl protismyslný. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/20 a Pl. ÚS 8/20 se problémem odpovědnosti České republiky za škodu nezabývalo, dopátrat se v něm pojmu „škoda“ lze prakticky výhradně v rámci formulace odlišného stanoviska soudce Jana Filipa. Uvedená usnesení se podrobně zabývají právní povahou usnesení vlády č. 194 ze dne 12. 3. 2020, tj. usnesení vlády o vyhlášení nouzového stavu, a některých souvisejících usnesení vlády o přijetí krizových opatření. Z obou usnesení v této souvislosti vyplývá, že usnesení o vyhlášení nouzového stavu je Ústavním soudem pokládáno za *ad hoc* rozhodnutí, když týká se individuálního případu mimořádné situace, neobsahuje žádné opakovatelné pravidlo, nemá (samo o sobě) právně normativní obsah, v důsledku čehož neplní funkci právního předpisu. Naproti tomu v usneseních vlády o přijetí krizových opatření spatřují „jiný“ právní předpis, když tato mají právně normativní obsah, který je vymezen obecným předmětem i třídou subjektů. Usnesení vlády o přijetí krizových opatření (které mají mít povahu normativních právních aktů) nejsou nicméně možná (jsou existenčně závislá) na existenci usnesení vlády o vyhlášení nouzového stavu (které mají povahu rozhodnutí, tj. individuálního právního aktu). Jev, kdy individuální právní akt dává vzniknout normativnímu právnímu aktu (a je mu tak tedy funkčně nadřazen), přičemž se jedná o akty téhož orgánu veřejné moci a ve stejné formě, je ojedinělý. Taková situace je z podstaty paradoxní a vyžaduje komplexní, nikoliv izolovaný pohled na související právní jevy. Z hlediska předmětného sporu je však detailní, a zároveň izolované zkoumání právní povahy obou druhů aktů (vyhlášení nouzového stavu a krizových opatření) nevýznamné. Závěr, zda Česká republika je či není povinna nahradit majetkovou újmu, se nemůže odvíjet od toho, zda její vláda zásah do základních práv a svobod rozvrství do více aktů, či zda jej koncentruje do aktu jediného. Je-li krizové opatření hodnoceno zcela izolovaně, může snad vykazovat znaky normativního právního aktu. Žádná z krizových opatření, která byla přijata v návaznosti na usnesení vlády o přijetí krizových opatření, by však nemohla bez individuálního právního aktu existovat. Z hlediska zásahu do majetkové či osobnostní sféry adresátů, zejména osob soukromého práva, tak příslušné krizové opatření (realizace) a vyhlášení nouzového stavu (platforma) představuje jeden funkční celek. Tomuto funkčnímu celku (strom) je prostřednictvím nosného usnesení o vyhlášení nouzového stavu vtisknuta povaha individuálního právního aktu (kmen), nikoliv normativního právního aktu (větviček, tj. krizových opatření), které z něj vyvěrají. Podle názoru žalobkyně se soud prvního stupně mylí, přitakává-li

žalované v názoru, že stát nenese právní odpovědnost za normotvorbu; je-li zde státem míněna Česká republika, tedy stát právní, je takový názor třeba odmítnout. Stát přinejmenším odpovídá za to, že jím generované právní normy budou ústavně konformní (a euro konformní). S odkazem na ustanovení čl. 11 odst. 4, čl. 26 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a konkrétní rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva žalobkyně dovozuje, že představa soudu prvního stupně, že stát nenese odpovědnost za svou normotvorbu, odporuje mj. judikatuře Evropského soudu pro lidská práva. Fakt, že v rámci společného boje proti hrozící epidemické katastrofě utrpěla újmu, pokládá žalobkyně za evidentní, a závěr, že je třeba tuto újmu (stejně jako újmu ostatních, kteří ji plněním krizových opatření utrpěli a její náhrady se dovolávají) ze společných zdrojů (státního rozpočtu), nahradit, jeví se přirozený, spravedlivý a jediný možný, má-li být ústavně konformní. Opatření, snažící se zabránit epidemické katastrofě, která hrozila postihnout Českou republiku, nevyvolala na území České republiky stejnou újmu u všech. Solidarita neznamená, že postižení mají svou újmu odepsat a mlčet. Takový postup solidární není. Solidarita znamená, že ze společných zdrojů, které jsou tvořeny především výběrem přímých a nepřímých daní, a to jak ze strany těch, kteří byli opatřeními postiženi, tak ze strany těch, kteří postiženi nebyli, se nahradí újma těm, kdo v rámci společného boje proti hrozící katastrofě nějakou újmu utrpěli (zatímco těm, kdo žádnou újmu neutrpěli, ničeho hrazeno nebude, třebaže i oni se na placení daní podílejí). Tak velí v daném případě zájem na rovnováze komutativní a distributivní spravedlnosti. Žalobkyně byla v inkriminovaném období v důsledku aktů, zmíněných v žalobě, nepochybně nuceně omezena ve svém vlastnickém právu a ve svém právu podnikat. Dojde-li k tomuto postupu na základě pod ústavního právního předpisu, vydaného na základě ústavního zmocnění, nemůže tento podstavní právní předpis nárok na náhradu související újmy vyloučit. Pokud soud prvního stupně nedohledal právní úpravu, kterou se podává právo na náhradu vzniklé újmy, za skutkových okolností, které mu byly předloženy, ve *speciálních* právních předpisech, měl postupovat tak, že bude aplikovat úpravu *obecnou*, nikoliv tak, že spravedlnost odepře. Krizový zákon měl soud prvního stupně vykládat a aplikovat ve shodě s Listinou základních práv a svobod. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zcela zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

6. Žalovaná se k odvolání podrobně písemně vyjádřila, zejména zdůraznila, že pokud soud neprovedl některý z důkazů navržených žalobkyní, toto neprovedení důkazu odůvodnil, čímž dostal povinnosti vypořádat se s neprovedením důkazu v souladu s právní větou nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 68/99 ze dne 22. 6. 2000. Žalovaná sice také navrhovala výslech jednatele žalobkyně, nespatřuje v neprovedení tohoto důkazu vadu řízení, která by mohla být důvodem pro zrušení rozsudku. Soud prvního stupně totiž upustil od dalšího dokazování a zjišťování skutkového stavu, jelikož došel k názoru, že nejsou dány podmínky pro úspěšné uplatnění nároku ze strany žalobkyně spočívající především v tom, že žalovaná, respektive stát jako celek, neodpovídají za žalobkyní uplatněnou škodu; případná další dokazování výše škody, či okolností rozhodných pro vznik nároku na náhradu škody byly v tomto řízení nedůvodné a provedením takových důkazů by došlo pouze k navýšení nákladů řízení. Ve vztahu k právní povaze Usnesení č. 211 a č. 194 žalovaná uvedla, že jejich právní povaha je navzdory tvrzení žalobkyně zcela zásadní pro posouzení, zda je vůbec stát odpovědný za údajnou škodu, která měla být podle žalobkyně v jejích důsledku způsobena. Pokud by stát nebyl odpovědný za důsledky těchto usnesení, nemohl by nárok žalobkyně obstát, bez ohledu na jakákoliv další skutková tvrzení žalobkyně. Jakékoliv odlišné stanovisko v rozhodnutích Ústavního soudu nelze považovat za závazné a za relevantní při rozhodování. Argument, že není možné, aby Usnesení č. 194, kterým byl vyhlášen nouzový stav ve smyslu ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů, mělo odlišnou právní povahu od Usnesení č. 211, kterým byly zavedeny konkrétní povinnosti v rámci nouzového stavu, již byl rozhodovací praxí řešen. Tvrzení žalobkyně, že konkrétní krizová opatření tvoří jeden funkční celek prostřednictvím nosného Usnesení č. 194, kterým byl vyhlášen nouzový stav, jsou ničím nepodložená tvrzení a žalobkyně neodkazuje na nic,

z čeho by její tvrzení vyplývala, proto jde pouze o úvahy, které nelze považovat za relevantní pro právní posouzení tohoto sporu. Žalovaná zdůraznila svou argumentaci, se kterou se ztotožnil i soud prvního stupně, že základní překážkou pro aplikaci jakékoliv právní normy, která by založila odpovědnost státu za škodu tvrzenou žalobkyní, je fakt, že Usnesení č. 211 je právním předpisem. Za normotvorbu v jakékoliv podobě stát nenese odpovědnost. Ústavní soud ostatně toto ve výše citovaném nálezu sp. zn. IV. ÚS 2687/21 také konstatuje. Žalovaná poukázala na judikaturu Městského soudu v Praze v podobě rozsudku č. j. 23Co 40/2022-93 ze dne 23. 2. 2022. Konečně žalovaná podtrhla, že podle § 36 odst. 1 ve spojení s § 36 odst. 2 krizového zákona se hradí pouze věcná škoda, coby škoda vzniklá poškozením, zničením nebo ztrátou věci, jakož i škody vzniklé odcizením věci, pozbyla-li fyzická osoba schopnost ji opatrovat, a součástí věcné škody není ušlý zisk. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil jako věcně správný.

7. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně postupem podle ustanovení § 212 a § 212a a § 214 o. s. ř., včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.
8. Vady řízení, k nimž odvolací soud u přípustného odvolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 212a odst. 5 o. s. ř.), odvolací soud neshledal.
9. Rozsudek soudu prvního stupně má náležitosti předepsané občanským soudním řádem, soud prvního stupně stručně jasně vyložil, z jakých skutkových zjištění vyšel, podrobně vysvětlil, jak věc posoudil po právní stránce, odůvodnění rozsudku je přesvědčivé a jde o rozhodnutí přezkoumatelné. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, neboť rozhodné skutečnosti byly zjištěny procesně správným způsobem a v dostatečném rozsahu. Na odůvodnění napadeného rozsudku lze zcela odkázat a odvolací námitky nemohou obstát.
10. Žalobkyně uplatnila vůči žalované (státu) nárok na náhradu škody nikoli z titulu nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí ve smyslu zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (zákon č. 82/1998 Sb.), nýbrž opírá svůj nárok o ustanovení § 36 odst. 1 krizového zákona (zákon č. 240/2000 Sb.).
11. Soud prvního stupně se správně předně zabýval tím, jakou povahu mají opatření o vyhlášení nouzového stavu vydaná vládou, správný je i jeho odkaz na judikaturu Ústavního soudu. Stěžejní právní otázka rozhodná pro posuzovanou věc je, zda a případně za jakých podmínek existuje nárok na náhradu "škody" způsobené krizovým opatřením vlády, jakožto právním předpisem sui generis, u něhož není ani namítána jeho protiprávnost (nezákonnost). Právo na náhradu takové "škody" není ústavně zaručeno. Ústavní předpisy nebrání tomu, aby běžným zákonem zakotveno a chráněno bylo, dosud tomu ale tak není. Soud prvního stupně tak správně dovedl, že je zmíněné právo zakotveno v § 36 odst. 1 krizového zákona, podle něhož je stát povinen nahradit škodu způsobenou právníckým a fyzickým osobám v příčinné souvislosti s krizovými opatřeními a cvičeními prováděnými podle tohoto zákona. Dospěl ke správnému závěru, že vytýkané usnesení o přijetí krizového opatření má právně povahu obecného normativního právního aktu a nemůže mít povahu individuálního zásahu. Odvolacího soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že nedochází k zásahu do individuálního práva a majetkové sféry jednotlivce ve prospěch celku při řešení krizové situace, jež zasluhuje odškodnění. Plošným omezením určitých práv a svobod neurčitěmu okruhu osob přijatým obecně závazným právním předpisem při řešení krizového stavu k zásahu do individuálního práva žalobkyně nedošlo. Odvolací námitky týkající se neprovedení žalobkyní navržených důkazů nemohou obstát, neboť případné další dokazování nemůže vést ke změně rozhodnutí. Také odlišné stanovisko soudců Ústavního soudu nelze považovat za relevantní. Názor, že soud měl aplikovat obecné právní předpisy vztahující se k náhradě škody, není správný. Ústavní soud k aplikovatelnosti

obecných právních předpisů na náhradu škody v důsledku krizových opatření zaujal stanovisko, že pro náhradu škody způsobenou státem v důsledku tvorby právních norem, nelze aplikovat obecné právní předpisy a je nezbytné, aby existovala speciální právní úprava, která ovšem dosud nebyla zákonodárcem vyhlášena. Stěžejní právní otázka rozhodná pro posuzovanou věc je, zda a případně za jakých podmínek existuje nárok na náhradu "škody" způsobené krizovým opatřením vlády, jakožto právním předpisem *sui generis*, u něhož není ani namítána jeho protiprávnost (nezákonnost). Lze ještě poznamenat k odvolací námitce, že solidarita znamená, že ze společných zdrojů, které jsou tvořeny především výběrem přímých a nepřímých daní, a to jak ze strany těch, kteří byli opatřeními postiženi, tak ze strany těch, kteří postiženi nebyli, se nahradí újma těm, kdo v rámci společného boje proti hrožící katastrofě nějakou újmu utrpěli, že v krizové situaci byl solidární postup v tom, že vláda přijala kompenzace pro podnikatele v souvislosti se horšenou epidemickou situací, za cíl pomoci firmám a OSVČ překlenout obtížné období, kdy kvůli Covid-19 muselo dojít k omezení obchodů a služeb. Žalobkyně v žalobě netvrdí, že by nějaké kompenzace dostal a že mu nestačily k pokrytí nákladů. Pochopitelně, že v krizových situacích se mohou poskytovat jen náhrady nákladů nikoli to, že osoba negeneruje zisk.

12. Odvolací soud také nemá důvod odchylovat se od žalovanou označeného rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 23Co 40/2022, a to i se zřetelem k ustanovení § 13 občanského zákoníku (zák. č. 89/2012 Sb.), podle něhož každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnuti a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích. V označeném rozsudku se odvolací soud rovněž ztotožnil se žalovanou, že stát v obecné rovině nenese právní odpovědnost za normotvorbu, za obsah právních předpisů, za újmu vzniklou osobám tím, že plní právní povinnosti založené právním předpisem; taková odpovědnost státu není zakotvena žádným právním předpisem a nebyla dosud dovozena ani soudní judikaturou (nejvyšších soudů či soudu Ústavního).
13. Z uvedených důvodů odvolací soud postupem podle § 219 o. s. ř. rozsudek soudu prvního potvrdil jako věcně správný, včetně správného výroku o nákladech řízení.
14. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 224 odst. 1, ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaná byla v odvolacím řízení úspěšná, proto jí odvolací soud přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení, jež činí paušální náhrada za tři úkony po 300 Kč (písemné vyjádření, příprava a účast u odvolacího jednání) podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 29. června 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Schmidtová

JUDr. Věra Sýkorová v. r.
předsedkyně senátu